

[Riishøj]

gens muligheder. Vi kan godt blive noget forvirrede, når vi på den ene side hører denne voldsomme begejstring for de nye områder, hvor man kaster sig over disse masser af nye stillinger og på den anden side hører de smukke ord om grundforskningen. Jeg efterlyser dels en definition, dels en klarlægning af, hvordan ministeren mere nøjagtigt og mere konkret opfatter grundforskningens betydning.

Jeg ser nogle muligheder i det, fru Lone Dybkjær nævnte om de forskningstunge, men meget truede institutter ved universitetet. Jeg håber, at vi kan tage det op, måske i forbindelse med næste finanslov, hvis det viser sig, at der er bestemte institutter, som kan reddes for en begrænset mængde penge. Det er spørgsmålet, om det ikke er en god idé at investere, sådan at de institutter måske kan reddes. Jeg håber, at de radikale vil overveje, om man kunne have nogle særbevillinger, så vi kan redde bestemte truede sektorer, som er truede på grund af den budgetteringsmetode, vi har.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Hr. Riishøj har haft ordet 2 gange; siden jeg havde ordet, og hver gang stillede han de samme spørgsmål. Jeg beklager, at jeg ikke kom op før hr. Riishøj, men det er helt i orden . . .

Anden næstformand (Mette Madsen):

Jeg så ikke, at undervisningsministeren havde bedt om ordet, før efter, at hr. Riishøj bad om ordet for en kort bemærkning.

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Det er utvivlsomt undervisningsministerens egen skyld.

Hr. Riishøjs betragtninger om grundforskningen kan jeg fuldstændig tilslutte mig.

Jeg tror, at fru Lone Dybkjær var inde på dette med, at det jo er let nok at nævne de ting, som er oppe i tiden, og hvor alle kan se behovet. Hvis vi lader forskningen rette ind efter det, så kommer vi hele tiden til at rende efter de sidste lygtemænd. Så kommer vi til at styre efter bakspejlet, efter de ting, som alle kan se at der er fremtid i nu, og så kommer vi til at glemme de helt nye felter, som vi endnu ikke kender til – i hvert fald ikke vi, der sidder her i salen. – og som måske er

dem, som bliver ganske afgørende i slutningen af 1990'erne. Jeg er helt enig i de betragtninger, og jeg vil gerne tage ordførerne til vidner på, at jeg gjorde meget ud af det i den forskningsdebat, vi havde lige før jul, hvor jeg vistnok tog den naturvidenskabelige forskning som eksempel.

Vi skal altså ikke rende efter denne målforskning. På den anden side skal vi heller ikke glemme, at universiteterne og de højere læreanstalter også er uddannelsessteder, og når erhvervslivet skriger på dataloger, for nu at blive ved det trivielle eksempel, så skal vi skaffe disse folk. Det tror jeg også vi er enige om. Det gælder om at finde balancen mellem de to synspunkter.

Jeg forstår, at socialdemokratiet har indført niveaudeling. Jeg øjner i dag 3 niveauer i partiets debat, hvor den tidligere minister repræsenterer det høje, stabile niveau, som sig hør og bør for en tidligere minister, og fru Helle Degn mere ligger på det jævne, og hvor man nu har oprettet et meget lavt niveau, hvorfra fru Sonja Mikkelsen råber sine gadedrengudtryk. Jeg synes ikke, at det fortjener yderligere kommentarer. Jeg er bedrøvet over, at fru Sonja Mikkelsen synker ned på det niveau, for den tid, fru Sonja Mikkelsen og jeg havde sammen i forskningsudvalget, inden jeg blev minister, var faktisk yderst fordragelig, og jeg mener, at jeg ved utallige lejligheder har talt meget fornuftigt med fru Sonja Mikkelsen og oven i købet været enig med hende. Men det kan være, at det ikke rigtig er tilladt, efter at jeg er blevet minister. Der skal jo være lidt krig på kniven, og den kan føres på forskellige måder. En minister må altid sørge for at være lidt venligere end de, der skælder ministeren ud, og det vil jeg også være her ved ikke at kalde fru Sonja Mikkelsen noget som helst.

Fru Alice Faber bebudede et par møder i folketingets forskningsudvalg, og jeg kunne forstå, at jeg ved et senere møde måske skulle medvirke, og det vil jeg meget gerne.

Et af de spørgsmål, fru Alice Faber stillede i første omgang, tror jeg godt jeg kan besvare. Hun spurgte, hvor stor en forøgelse af budgetterne der vil være en følge af forskerrekutteringsplanen. Svaret må være, at når planen er kørt op på fulde omdrejninger, så drejer det sig om størrelsesordenen 110 mill. kr. Hertil skal siges, at alene Københavns universitet har et budget på næsten 1 mia kr.